

Brunicói eper

Reggel felé álmodik az ember ilyesmit, ami, lám, úgy-ahogy fölhozható a lélek vizenyői alól. Ragacsos, édes-sós vizenyő, de ebbe most nem megyek bele, ezt majd holnap kihúszom. Egyébként a történeteket csak jelentéktelen részleteiben színezem ki, ha tetszik, kontúrozom, semmi több. Az olvasót különben sincs sem módom, sem okom meggyőzni, hogy de igen, így és így történt. Hogy így és így álmodtam, ugyan!

Ez idő tájt átlagos, elhízófélben lévő férfi vagyok, akit az adósságai és a szerelem tart össze. Rémlik, hogy van egy rozzant, pirosas cabriónk, s tudom, hogy van szobalányunk, kacérrá öregedett, nem mindennapi teremtés, kivel minden hotelben gond van, hogy hova szállásoljuk jutányos áron, ha nem sikerül két, többszobás apartmant kivennünk. Javakorabeli vagyok, több gyerekkel, eléggé komplikált előélettel, nehezen, de fenntartható anyagi kondíciók között. Persze a szeretóm férjéhez, voltaképpen barátomhoz képest kifejezetten szegény.

Szerelmi viszonyunk O.-val, kit a gyönyörűen elnyíló szája miatt nevezek így, hosszú évek óta nyilvános. Ez a sápadt, füledten szeplős, hasonlíthatatlan nő engem szeret, mellőlem tágítani nem hajlandó, ezt megmondta az urának két felcsigázott, egymásba nőtt hét után, ha tetszik, ha nem.

Azóta velük megyek lényegében mindenhova, a férj kisebb megbízásokat ad, melyekért gavallérosan fizet, s ha ezt az összeget az adósságaim helyett e hosszú, olykor többhetes kirándulásokra fordíthatnám, nem kéne elfogadnom minden vacsorameghívásukat, s megtehetném, hogy legalább az én, illetve a kettőnk szobáját kifizetem. Sajnos ez föl sem merül, a hotelszámlákat nem is látom, mennek egyenesen a férj könyvelőjéhez, ahogy a többi is, a vacsorák, léghajó-kirándulások, masszázások, kúrák, még az úgynevezett szobalány fénycső- és tangentor-kezelése is.

Viszont a cabriót én vezetem, én tankolom.

Tudom, hogy a férj szerelmes a feleségébe, diszkrétén, mégis ragacsosan. Ennek csak látszólag mond ellent folyamatos és egyenletes bosszúja, miszerint ragaszkodik e színpadias status quo-hoz. Különköltözni, pláne válni nem akar, emelt fővel finanszírozza szerelmünket, ezért O. hol megveti, hol könnyesen magasztalja előttem, szent embernek nevezi, kit egy Dosztojevszkij, egy Dickens hagyott maga után. Tudjuk, hogy ez a szent a hátunk mögött, nem eltagadva, hogy a bon mot a divatos Molnár Ferencé, úgy beszél rólunk: a feleségem, a faszom.

Vagyunk tehát némi respektussal egymás iránt.

Szobalányunkkal, kit Ida kisasszonynak hí, még az álmom idején is viszonya van. Az úgynevezett anyás-kurvás, higiénes, sőt mentálhigiénes kapcsolat késő kamaszkorában kezdődött. O.-tól tudom, hogy még akkor is rendszeresen meglátogatta, ahogy mondta, a lelki pina-kanapén, mikor friss volt a seb, s majd belehalt, hogy imádott, bálványozott felesége szerelmes valakibe, s el akarja hagyni őt.

Mikor kiderült, hogy én vagyok az a valaki, írt nekem egy háromsoros levelet, hogy a kurvát használhatom, de nem adja nekem soha, továbbá vagy a szolgálataiba állók kisebb ügyekben nem kis pénzért, mint amolyan titkár, beosztott, vagy kiheréltet szakemberrel.

„Előbbi”, válaszoltam, s nem beszéltünk a dologról többet.

Én róla mindent tudok a szeretőmtől, a legintimebb szokásait, az összes, úgymond, infantilitásokat, amikbe O.-t hol bevonta, hol nem. Hogy ő rólam mit tud, nem érdekel, azt tud, amit akar, eleinte figyeltethetett, de nem volt értelme, az év nagy részében együtt étkezünk, együtt töltjük nyilvános időnket, lát eleget.

Hogy mit hall rólam O.-tól, arra nem szívesen gondolok, elhítem magammal, hogy semmit.

Sohasem voltam még ilyen szerelmes, mint ebbe az asszonyba, és soha senki ilyen szerelmes nem volt belém, ezt állíthatom. Évek teltek el így, ha utaztunk, ha nem, éjszakai túlnyomó részét velem töltötte, velőtrázóakat szerelmeskedtünk, buja volt, szent, szabadszájú, okos. Semmi nem számított, csak ő velem legyen, szeressen, szerelemmel szeressen, ne hagyjon el. Húzzon a combjai közé, vezesse magába a farkamat, az életemet, függjön és függjek, lebegjünk e szerelem kosarában – hogy a libidó volna-e a szerelem héliuma vagy a szerelem a libidóé, arra válasz nincs és jobb is tán, ha nincs.

Mondanom sem kell, a féltékenységet úgy cipeltük magunkkal, mint megszkott útipoggyászunkat, hozzánk tartozott, letettük, ott volt, fölvertük, ott volt. Talán ezért sem vált soha megszokottá a szerelmünk, minden alkalom első volt, minden csók, minden szeretkezés, baszás, szájba vevés, ártatlan összébujás.

A kis kopásokat inkább ez a képtelenül idilli helyzet, illetve az okozta, hogy kényszeresen kutattunk e kis kopások után, s hogy vajon meddig tarthat a boldogság, ami ugye, Nietzsche szerint, nem egyéb, mint a szenvedés hiánya. Öregedvén féltünk, vajon elég jók vagyunk-e egymásnak, de őszintébb, ha azt mondom: félttem. Erekiós szorongásaim olykor teljesen elhatalmasodtak, s mindenféle szerekhez kellett folyamodnom, ezt ő gutírozta, nevetve és hálásan. Így vagy úgy, az én faszom vagy, amíg csak élek, súgta a nyakamba, a szuszogásomba.

Megrázott, bár a lelkem mélyén nem lepődtem meg, mikor egy véletlen folytán kiderült, szeretője van, egy-két hónapja, nem több, és ő ugyan már szabadulna, de tehetetlenül vergődik egy démonikus illető hálójában, aki otthagyna érte mindent. És mondjam meg, mi legyen, hisz ő belém szerelmes, viszont ha ez az illető csak ránéz, ha csak megérinti, neki remegni kezd a lába, önkívületbe esik, s egy bankban is képes elélvezni, ha ez a férfi mögötte áll a sorban.

Sokat sírt, én is, nem tudtunk dűlőre jutni. Lefogyott, szeme kistányérmód ragyogott, arca lángolt. Holdkórosként járkált a világban, nyugtatókat szedett, végül kora tavasszal azt mondta, vége. Szakított. Ő tudja, hogy nem lehet se elfelejteni, se visszacsinálni, ami megtörtént, ezt az örületet éppúgy nem, mint a mi hasonlíthatatlanul nagy szerelmünket, de ő úgy döntött, arra kér, éljük tovább, éljük le most már így, ahogy eddig az életünket.

Gyötrelmes éjszaka volt, hogy folytassam a közhelyeimet, amik nélkül még ennyi se lenne leírható. Én már a belső bőröndjeimet telepakoltam, a boldogtalanság mindig jár bizonyos megkönnyebbüléssel, mégis azt mondtam hajnal felé, rendben van. Rendben, de azt ugye tudja, hogy ezek után semmiféle hűséggel

vagy kizárólagossággal nem tartozom neki. És ugye tudja, hogy ez komoly változás, nem „kis feshés” a héjazaton. Tudja, mondta, s nem láttam rajta meglepődést emiatt, sem szomorúságot, nyilván tisztában volt vele, hogy ezt csak mondom, sebzettségéből, mert én már az életben nem leszek másba szerelmes, nekem ő van egyedül, ahogy a férjének is.

Sőt, mondta, mikor lassan, mint két lábadozó egymáshoz bújunk, talán jobb is így, hogy férj-feleségből megint szeretők lehetünk. Ezt furcsálltam, de olyan meztelen volt a teste és a lelke, mint még soha. Tudtam, hogy bizonyos ajtókat bezárt, azok többé előttem ki nem nyílnak, ha ugyan kinyíltak valaha is, de tudtam, hogy ezekről ő se akar tudni. Nem akar mindent tudni az emberről, saját magáról, hisz ahhoz, hogy élni tudjunk, jobb nem tudni mindent. Hármasunk, sőt Ida kisasszonnyal négyesünk, illetve, azt kell sajnos mondanom, ötösünk épp erről szólt.

Színezhethném, de elég lesz. Ennyit viszont muszáj volt elmondanom, hogy ugyanis mik voltak álomban ama szür- vagy inkább szubrealis délelőtti előzményei. Tán két hónap is eltelt már a szakítása óta, kezdtem elhinni, hogy forró, örült kaland volt, betépés, véletlen trip, negyven fölötti nők is, férfiak is beleszaladnak ilyesmibe, az irreverzibilitás félelmetes úr, a halál legelső földi helytartója.

A Hotel Pistoriusban időztünk, Dél-Tirolban, hosszan és egykedvűen. Kneipp-féle vízkúrákat vett, ahogy mondta, „az új életében”, s teniszórákat. Hármasban reggeliztünk az orangerie-ben, ha nem is mindennap, de gyakran előfordult ilyesmi, én nyilván ham and eggset ettem, a férj teázott, a környék híres volt gyógyteáiról. Az asztalok fele már kiürült, épp annyi intenzitással társalogtunk, mint ahogy az evőeszközök összekoccantak. A szerelmem brunicói epret evett pezsgővel, hét szemet, mártogatta egy kis kehelybe.

Ő ült szemben a széjjelhajtott üvegajtóval, a hallra és a recepció pultjára látott.

Egyszerre elsápadt, arca és szeme kigyúlt, bocsánat, mondta, és elkerekedett ajkakkal, mint az alvajáró elindult kifelé. Furcsa külsejű, nálunknál alig fiatalabb férfi várta, hosszú, puha, barnakockás házikabátban. A szerelmem már menet közben rázta a fejét, intett neki, hogy könyörög, menjen innen, sőt, mikor a közélébe ért, felénk fordult, bocsánat- és segélykérően.

Előbb rodini csókban forrtak össze, majd az illető hátulról átkarolta, szorosán, mondhatnám brutálisan, egyik kezét a szerelmem mellére, másikat az ölére tette, igen, a tündökletes, vak pinájára, s tartotta így, alig mozdult. Ő zihált, próbált menekülni, kiszabadulni, de csak mindjobban elfészkelődött. Ne, kérlek, kiáltotta, vagy valami ilyesmit. Felugrottunk, ahogy a portás is, odarohantunk, hogy segítsünk, ordítottunk, a férj megragadta az egyik álló hamutartót, hogy leüti a támadót, de ez roppant erősnek s főleg ügyesnek bizonyult, kitért előlünk, elhárított a selyemtapétáig, ott letérdelt, majd lecsúszott a falon, elfeküdt a földön, pajzsként tartván maga elé a szerelmemet.

Pár másodperc, tán hat is eltelt bénán, tehetetlenül. Szerelmem egyre jobban és bizony egyre félreérthetlenebbül zihált, szemét lecsukta, szája kerekre nyílt. A férfi hátulról ölelte, ringatta, suttogott a fülébe. Ha némafilmen látom, azt mondom, nem volt ebben semmi obszcén. De a hangja!

Ismertem ezt a hangot, legalábbis azt hittem, hogy ismerem. A férfi a zöld szemével hol az én szemembe, hol a férjébe nézett, komoly volt, inkább szomorú,

mint diadalmas. S akkor a szerelmem ott a perzsaszőnyegen elélezett, hosszan, sikoltva, sőt sikoltozva. Gyönyörű, sosem látott önkívület volt, a saját merevedésen éreztem, mekkora földmélyi gyönyör.

Aztán ott maradt zokogva. A férfi gyöngéden elengedte, föl pattant, s egyszerűen elfutott, nem gyáván, nem bátran. Hidegen, ezt lehet mondani.

Nem kell a csendőrség, mondta a szerelmem férje, hívjanak orvost, a feleségem sokkot kapott. Ebben is maradtunk, hogy egy őrült arcátlan támadásától sokkot kapott. Az orvos pihenést írt elő, s a kúra részleges felfüggesztését.

Nem álmodtam tovább, a foszladozó félálom valami lapos bölcsességet és ismerős szomorúságot görgetett csupán, hogy bár sokban kedvez nekünk az élet, s ebbe a férjet is beleértettem, a kedvezményezettjei mégse leszünk soha többé. A szerelmem se. S hogy immár az öregedés és az érzékek szép elszikkadása, kisebb-nagyobb nyavalyákba fordulása az egyetlen bizonyosság.

G Á S P Á R - S I N G E R A N N A

Valami kék

Második napja vesztegeltünk északon, nem messze Kairótól. A bőröndjeink a diszpécser szerint épp Vlagyivosztokban keringtek, az az egy ruhánk volt, amiben leszálltunk a gépről. Arra vártunk, hogy eljussunk végre Mr. Ali bugyibirodalmába, amiről Laila ódákat zengett – azóta dicsekedett a legújabb szerzeményeivel, hogy először beléptünk az ajtón.

Laila aznap csak késő délután jött meg. Mint a szélvész berontott, a földre dobta a cuccát, és titokzatosan annyit közölt: *ma este*. Délre ígérte magát, és hogy ebéd előtt vásárolni megyünk, pontos, mint a halál, mormogta Eszter megvetően, majd beletörölte a kezét egy piszkos konyharuhába.

Az előszobában ültünk a kövön, raklapnyi rákot tisztítottunk, amíg Omár anyja hatalmas kondérban rizst tett fel főni az ebédhez. A rizst előtte gondosan átszitálta, ahogy az edényt a tenyerével ide-oda mozgatta, vastag húsa rengett a sötét galabijja alatt. Amíg náluk vendégeskedtünk, az öregasszony egyetlen percig sem vesztegette az idejét: megtanított minket csirkét, halat sütni, elkészíteni a szirupban úszó *basboussát*, sőt, azt is a lelkünkre kötötte, friss lepényt kizárólag a környékről szerezzünk be. Nem tudhatta, kettőnk közül melyikünk marad majd náluk.